

DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ
W KRAKOWIE

Kraków, 15 sierpnia 1957 | Nr 6—7 | Poz. 25—30

TREŚĆ:

Poz.

CZĘŚĆ I. — PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE:

25 — **Zarządzenie Rejonu Dróg Wodnych w Krakowie** w sprawie przewozów międzybrzegowych.

26 — **Zarządzenie Prezydium Wojew. Rady Narodowej w Krakowie** w sprawie wysokości opłat za stanowienie rozpłodnikami uznanymi.

27 — **Zarządzenie Prezydium Wojew. Rady Narodowej w Krakowie** w sprawie powołania Cechu Rzemiosł Różnych z siedzibą w Jaworznie.

28 — **Zarządzenie Prezydium Wojew. Rady Narodowej w Krakowie** w sprawie ruchu pojazdów konnych i rowerów na drogach publicznych.

Poz.

29 — **Uchwała Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie wraz ze statuteem** w sprawie wprowadzenia opłat administracyjnych za czynności związane z rozpatrywaniem projektów robót budowlanych, instalacyjnych i za inne czynności zarządów arch.-bud. lub architektów powiatowych.

CZĘŚĆ II. — PUBLIKACJE:

30 — **Ogłoszenie o likwidacji Spółdzielni Produkcyjnych.**

— **Zmiany terytorialne urzędów pocztowo-telekomunikacyjnych.**

CZĘŚĆ I.
PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE:

25

ZARZĄDZENIE
Rejonu Dróg Wodnych w Krakowie
z dnia 31 maja 1957 r.
w sprawie przewozów międzybrzegowych.

Na podstawie Zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 20 sierpnia 1954 r. w sprawie organizacji siedzib, zakresu działania i właściwości terytorialnej rejonów dróg wodnych (Monitor Polski Nr 93 z 1954 r. poz. 1027) oraz Instrukcji Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 z r. 1955 poz. 1610) zarządza się, co następuje:

Przewozy stałe.

§ 1.

Do uprawiania stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwległymi mogą być dopuszczone statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego o powierzchni ponad 20 m².

§ 2.

Uruchomienie na drodze wodnej stałego przewozu publicznego, posiadającego stałe urządzenia techniczne na brzegach, w wodzie lub nad wodą, uzależnione jest od:

1. Uzyskania zezwolenia władzy wodnej tj. terenowo właściwego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej wydanego na podstawie Ustawy Wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. Nr 62 z 1928 r. poz. 574) w trybie ustalonym Instrukcją Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 z 1955 r. poz. 1610).
2. Zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. Nr 21 z 1950 r. poz. 186).
3. Uzyskania w Rejonie Dróg Wodnych dla statku przewozowego świadectwa zdolności żeglugowej w myśl Zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectw zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Monitor Polski Nr A-32 z 1952 r., poz. 1323 oraz z 1955 r. Nr 27 poz. 269).

§ 3.

Świadectwo zdolności żeglugowej określa rodzaj i przeznaczenie urządzenia przewozowego, ustala wolną burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub towaru w tonach i wyposażenie kotwiczne, linowe, nawigacyjne, ratunkowe, przeciwpożarowe i sanitarno-higieniczne.

§ 4.

Świadectwa zdolności żeglugowej wydawane są na okres nie dłuższy niż 3 lata.

§ 5.

Przewozy międzybrzegowe podlegają odpowiednim przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10. IX. 1952 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (M. P. Nr 87 z 1952 r. poz. 1368).

Obsługa przewozu

§ 6.

1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez RDW za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem i na tej podstawie otrzymała świadectwo przewoźnika.
2. Jeśli właściciel względnie dzierżawca przewozu nie jest uprawniony do obsługiwania statku przewozowego, winien on przyjąć wykwalifikowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.
3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.
4. W razie uzasadnionych zażaleń właściciel przewozu zobowiązany jest zwolnić przewoźnika i przyjąć na jego miejsce innego, odpowiadającego wymaganiom władzy żeglugowej.

§ 7.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych z załączeniem następujących dokumentów:

1) życiorysu,
2) wyciągu z dowodu osobistego,
3) świadectwa lekarskiego, stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżniania barw oraz dobry słuch;
4) dowodu odbycia co najmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub w zawodzie przewoźnika;
5) dwóch fotografii o wymiarach 4,5×6 cm.

§ 8.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinien wykazać się znajomością:

1) rodzaju, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego, względnie łodzi;
2) wykonywania niezbędnych drobnych napraw, jak: uszczelnianie dna i burt, pokładu, napraw urządzeń pomocniczych itp. robót;
3) używania i utrzymywania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego;
4) zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych i w warunkach wyjątkowych, jak: podczas mgły, śnieżycy, burzy, tonięcia statku, pożarze i innych nieszczęśliwych wypadkach;
5) przepisów o uprawianiu żeglugi i spławu, a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania statków, wyposażenia i oznakowania przewozów wodnych.

§ 9.

Rejon Dróg Wodnych po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika wydaje mu świadectwo przewoźnika z fotografią.

§ 10.

Istniejące stałe przewozy międzybrzegowe dokonywane statkami o pow. do 20 m^2 włącznie mogą nadal być eksploatowane o ile organa administracji wodnej udzieliły im zezwolenia wydanego na podstawie postanowień § 8 Instrukcji Ministra Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28. X. 1955 r.

§ 11.

Wymienione w § 10 przewozy międzybrzegowe jako zwolnione od obowiązku posiadania świadectw zdolności żeglugowej, pod względem wyposażenia podlegają przepisom niżej podanym w § 17.

Przewozy niestałe

§ 12.

Do uprawiania niestałego przewozu międzybrzegowego, a więc nieposiadającego stałych urządzeń technicznych na brzegach z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego.

§ 13.

Do uruchomienia niestałego przewozu konieczne jest:

1) uzyskanie zezwolenia terenowego właściwego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej, wydanego w trybie administracyjnym, po zasięgnięciu opinii z Rejonu Dróg Wodnych na danym odcinku drogi wodnej;
2) zarejestrowanie statku w Rejonie Dróg Wodnych (§ 2 ust. 2);
3) uzyskanie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków o pow. od 20 m^2 wzwyż, jak w § 2 ust. 3.

§ 14.

W stosunku do statków o pow. ponad 20 m^2 mają zastosowanie postanowienia §§ 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

§ 15.

W stosunku do statków o pow. do 20 m^2 włącznie mają zastosowanie postanowienia §§ 5, 6, 7, 8 i 9.

§ 16.

Rodzaj i przeznaczenie statku o pow. do 20 m^2, jego wolną burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub ładunku w tonach, ustala Rejon Dróg Wodnych w karcie rejestracyjnej.

§ 17.

Statki o pow. ponad 20 m^2 winny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:

1. Pokładowy:
   1) 4-ry łańcuchy cumownicze (na każdym narożniku po jednym);
   2) 2 kotwice odpowiedniej wagi z wyposażeniem;
   3) 2 bosaki okute z hakiem i ostrzem;
   4) 2 laski okute lub wiosła;
   5) 4 latarnie sygnałowe (dwie białe i 2 czerwone);
   6) 3 flagi sygnałowe (jedna czerwono-biała i dwie czerwone);
   7) 1 trąbka sygnałowa;
   8) 1 dzwon lub gong.
2. Ratowniczy:
   1) jedna łódź towarzysząca na 8—10 osób z wyposażeniem;
   2) dwa koła ratunkowe (atestowane z rzutkami);
   3) jedna pompa ręczna do wylewania wody;
   4) dwa czerpaki ręczne do wybierania wody;
   5) jedna apteczka przenośna z wyposażeniem.
3. Przeciwpożarowy:
   1) dwa wiadra z linkami;
   2) jedna siekiera (toporek);
   3) dwa łomy żelazne;
   4) jedna skrzynka z piaskiem i szuflami.

§ 18.

Łodzie wiosłowe - przewozowe winny być wyposażone w następujący sprzęt:

1) jedno koło ratunkowe (atestowane z rzutką);
2) jeden bosak;
3) dwa wiosła (pojazdki dulki);
4) jedno wiosło długie-pychowe;
5) jeden czerpak ręczny do wylewania wody;
6) jedna latarnia biała;
7) jedna kotwica z łańcuszkiem odpowiedniej wagi;
8) tabliczka informacyjna o nośności ton i osób.

§ 19.

Przewozy niestałe uruchamiane sezonowo dla własnych potrzeb gospodarczych (przewozy produktów rolnych, inwentarza, materiałów budowlanych, robotników itd.) wymagają tylko uzyskania zgody RDW, który określa jakim warunkom pod względem bezpieczeństwa winien odpowiadać przewóz.

Przepisy dotyczące porządku i bezpieczeństwa.

§ 20.

Przewoźnik powinien utrzymywać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należytym stanie i czystości.

§ 21.

Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i bezpieczeństwo osób korzystających z przewozu. W tym celu:

1) prom (pływak) winien być kompletnie wyposażony w urządzenia stale zdatne do użycia zgodnie z zarządzeniem i dostosowane do rodzaju przewozu;
2) dojazdy do przewozu w obrębie rzeki winny być utrzymane w dobrym stanie przy czym przy drogach dojazdowych winny być urządzone (w poziomie) place postojowe dla pojazdów oczekujących w kolejności na przeprawę;
3) pomosty przy brzegach jak i klapy wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należytym stanie, tak ażeby był zapewniony wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach roku i przy każdym żeglownym stanie wody;
4) pojazdy mechaniczne stojące na dojazdach w spadku winny być utrzymywane przez kierowców przez włączony silnik i zahamowanie;
5) pojazdy konne stojące na dojazdach w spadku winny być utrzymywane przez hamulec i konie pod opieką woźnicy;
6) osoby oczekujące na przeprawę jak i pojazdy winny znajdować się w odpowiedniej odległości od miejsca cumowania promu (pływaka) co najmniej 10 m od wody;
7) miejsca cumowania winny być zaopatrzone w dwa punkty zakotwiczające, zapewniające unieruchomienie jednostki pływającej przy różnych stanach wody w rzece;
8) przewoźnik pozostawiający prom (pływak) na czas postoju winien go przycumować łańcuchami i uwiązać do brzegowych punktów zakotwiczenia po czym zamknąć cumy kłódkami;
9) wejście jak i wjazd na prom (pływak) bez zezwolenia przewoźnika jest niedozwolone, co należy podać do pu-

blicznej wiadomości na tablicy umieszczonej przed wejściem na prom (pływak), a niezależnie od tego wjazd (wejście) winien być przez przewoźnika zamknięty barierką lub łańcuchem.

Przed odjazdem winien być zamknięty w ten sam sposób wjazd na prom (pływak). Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem, aż dopiero po przybiciu promu (pływaka) i należytym umocowaniu go przy brzegu.

§ 22.

1) Przed uruchomieniem przewozu przewoźnik obowiązany jest sprawdzić wyposażenie promu (pływaka) jak i całego urządzenia, oraz sprawdzić czy prom (pływak) jest należycie umocowany do brzegu i po stwierdzeniu stanu zgodnego z przepisami oświadczyć czekającym gotowość służenia przewozem.

2) Pasażerowie, jeźdźcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne mają być przeprawiane w kolejności przybycia do przewozu względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa według wskazówek przewoźnika.

3) Przewoźnikowi nie wolno pod żadnym pozorem dopuścić do załadowania promu (pływaka) ponad przewidzianą zezwoleniem nośność i linię wodną przy czym ciężar ładunku winien być równomiernie rozłożony. Bez zezwolenia przewoźnika ruch ładunku na promie (pływaku) jest niedozwolony.

4) względem pasażerów przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.

5) Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i stosować się do zarządzeń i nakazów przewoźnika.

6) Jeźdźcy powinni zsiąść z koni i na przewozie trzymać je za uzdy. Woźnice mają stać przy wyprzągniętych zwierzętach pociągowych. Podróżujący pojazdami konnymi lub mechanicznymi powinni za wyjątkiem chorych zejść z pojazdów.

7) Koła pojazdów znajdujących się na promie (pływaku) winny być zahamowane względnie zablokowane drewnianymi podkładkami (klinami).

8) Niespokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt nie wolno przeprawiać równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi.

Jeźdźcy, woźnice, poganiacze zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy według wskazówek przewoźnika.

9) Osoby pijane przewoźnik może wykluczyć od przeprawy, jak również obowiązany jest do wykluczenia takich osób na żądanie pasażerów.

10) Po przybiciu do brzegu opuszczenie promu (pływaka) następuje według wskazówek przewoźnika, do których pasażerowie są obowiązani zastosować się.

11) W okresie wysokich wód i wylewów w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie na miejscu lądowania jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien według możności dołożyć wszelkich starań, ustawić pomosty z desek itp., ażeby pasażerowie mogli wylądować bezpiecznie, wygodnie i suchą nogą

Szczegółowe przepisy ruchowe dla przewoźników

§ 23.

1) Jeżeli prom (pływak) obsługuje dwóch przewoźników, to podczas okresu uruchamiania przewozu jeden przewoźnik pozostaje na promie (pływaku) i utrzymuje go pod kątem, by woda dociskała go do brzegu, zaś drugi przewoźnik po dobiciu do brzegu przycumowuje prom (pływak) do brzegowych punktów zakotwiczenia dwoma łańcuchami po rogach (pływaka) oraz sprawdza pewność zakotwiczenia.

2) Jeżeli prom (pływak) obsługuje jeden przewoźnik to winien zabezpieczyć prom (pływak) przez wrzucenie kotwicy na brzeg oraz przez trwałe ustawienie promu pod kątem, by woda dobijała prom do brzegu, po czym może zejść z promu (pływaka), celem zakotwiczenia jak w ust. 1 a następnie zaraz wrócić na pokład promu (pływaka) odpiąć barierki i dopilnować właściwego wyładunku.

3) W czasie odcumowania pływaka o ile obsługuje go dwóch przewoźników wówczas jeden przewoźnik winien znajdować się na promie (pływaku), drugi zwalniać prom (pływak) z zakotwiczenia stałego jak i ruchowego tj. z kotwicy.

4) W czasie odcumowania promu (pływaka) od brzegu o ile obsługuje go jeden przewoźnik, wówczas tenże przewoźnik sprawdza trwałe ustawienie promu (pływaka) pod kątem, by woda dociskała prom (pływak) do brzegu, później wychodzi na brzeg, zwalnia kotwicę wkładając ją na pokład po czym zwalnia jeden łańcuch narożnikowy i łącznie z nim udaje się na prom (pływak).

5) Przed zwolnieniem promu (pływaka) z zakotwiczenia przewoźnik ustawia pływak pod kątem, celem uruchomienia do jazdy w stronę przeciwległego brzegu, potem sprawdza czy na trasie nie widać innej jednostki pływającej lub nie słychać jej sygnału.

6) O ile na trasie pojawia się galar lub inna większa jednostka pływająca przewoźnik winien pływak wstrzymać i dać pierwszeństwo przepływu tymże jednostkom.

7) Przewoźnicy jednostek pływających międzybrzegowych, przeznaczonych tylko dla ruchu osobowego zwolnieni są od obowiązku cumowania dwoma łańcuchami do brzegowych punktów zakotwiczenia, lecz nakłada się na nich obowiązek trwałego kotwiczenia jednym łańcuchem lub linką przy czym przewoźnik przepływając do brzegu winien wydać pasażerowi polecenie przywiązania linki łodzi do trwałego punktu zakotwiczenia.

8) Na dłuższy postój w szczególności na noc, prom (pływak) ma być ustawiony wzdłuż brzegu i przycumowany za pomocą liny stalowej oraz łańcucha kotwicznego zamkniętego na kłódkę.

Nadzór nad przewozami

§ 24.

Nadzór nad przewozami międzybrzegowymi należy do zakresu działania terytorialnie właściwego organu administracji wodnej, organów Milicji Obywatelskiej, a nadto w zakresie bezpieczeństwa ruchu na wodach żeglownych i spławnych — do organów Rejonów Dróg Wodnych.

§ 25.

1) Kontrola przewozu może być przeprowadzona w każdej chwili, gdy bezpieczeństwo ruchu tego wymaga lub przy okazji służbowych przejazdów przedstawicieli władzy żeglugowej.

2) Stan przewozów sprawdzają Rejony Dróg Wodnych co najmniej dwa razy w roku, tj. na wiosnę i w jesieni.

§ 26.

Posiadacz względnie przewoźnik zobowiązany jest donieść władzy żeglugowej o wykonanych na przewozach remontach kapitalnych. Po otrzymaniu takiego zawiadomienia władza żeglugowa zarządza na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

Postanowienia karne

§ 27.

1) Winni wykroczeń przeciw postanowieniom niniejszych przepisów lub zarządzeń w nich powołanych będą pociągani do odpowiedzialności karno-administracyjnej na podstawie art. 15 Ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. Nr 26 z 1952 r. poz. 182).

2) Niezależnie od ścigania karnego do winnych wykroczeń stosowane będą sankcje przewidziane w art. 16 wyż. cyt. ustawy oraz grzywny, nakładane i ściągane w drodze doraźnych mandatów karnych przez organa władzy żeglugowej

Postanowienia końcowe

§ 28.

1) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2) Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Rejonu Dróg Wodnych w Krakowie z dnia 20 lipca 1956 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych ogłoszone w Dzienniku Urzędowym W. R. N. w Krakowie, Katowicach i Kielcach.

Mgr inż. Antoni Piekarz wr.
Dyrektor:

26

ZARZĄDZENIE

Nr WZR — II-O-C/9/57

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie

z dnia 1 czerwca 1957 r.

w sprawie wysokości opłat za stanowienie rozpłodnikami uznanymi.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie działając na podstawie art. 16 Ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dziennik Ustaw Nr 14 poz. 130) oraz § 45 Uchwały Nr 124/55 Prezydium Rządu z dnia 2 lutego 1955 r. w sprawie organizacji hodowli zwierząt zarodowych postanawia:

§ 1.

Ustala się na terenie województwa krakowskiego następującą wysokość opłat za stanowienie rozpłodnikami uznanymi, a to:

a) za stanowienie ogierem . . 100 zł
b) „ „ buhajem . . 50 „
c) „ „ knurem . . 40 „
d) „ „ trykiem . . 10 „

§ 2.

Nadzór nad przestrzeganiem niniejszej uchwały zleca się służbie rolnej Prezydiów Rad Narodowych.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Za Prezydium R. N.:

Mgr Budziwojski Maksymilian — Sekretarz Prezydium

Nagórzański Józef — Przewodniczący Prezydium

PRZYPOMNIENIE:

W związku ze zdarzającymi się na terenie województwa wypadkami pokrywania materiału żeńskiego zwierząt gospodarskich — rozpłodnikami nieuznanymi przypomina się, że w myśl art. 21 pkt. 2 Dekretu z dnia 2 lutego 1955 o organizacji hodowli zwierząt zarodowych (Dziennik Ustaw Nr 6 poz. 34) — „kto władając rozpłodnikiem nieuznanym pokrywa nim klacz, krowę, lochę, owcę-maciorkę — podlega karze pracy poprawczej do 3 miesięcy lub karze grzywny od 200—2.000 zł".

Inż. Kozioł Stanisław
Kierownik Wojew. Zarządu Rolnictwa

27

ZARZĄDZENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie

z dnia 10 lipca 1957 r.

w sprawie powołania Cechu Rzemiosł Różnych z siedzibą w Jaworznie.

Na podstawie art. 132 rozporządzenia Prez. R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) oraz art. 160 tego rozporządzenia w brzmieniu nadanym dekretem z dnia 3 kwietnia 1948 r. o częściowej zmianie prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr 18 poz. 130) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej jako władza przemysłowa II inst. na wniosek przedstawiony przez Izbę Rzemieślniczą w pismach z dnia 17 i 22 czerwca 1957 r. znak: Org. IV-A-4/35/57 powołuje Cech Rzemiosł Różnych z siedzibą w Jaworznie, obejmujący zasięgiem działalności teren miejskiego powiatu jaworznickiego.

Nowopowołany Cech zrzeszać będzie osoby wykonujące samoistnie:

a) rzemiosła wyszczególnione w art. 142 ust. 1 wymienionego rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1927 r. w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła z dnia 28 lutego 1957 r. w sprawie zmiany listy rzemiosł (Dz. U.R.P. Nr 33 poz. 145);
b) rzemiosła wyszczególnione w art. 142 ust. 3 powołanego rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1927 r. ze zmianami prowadzonymi ustawą z dnia 8 sierpnia 1938 r (Dz. U. R. P. Nr 60 poz. 463).

W związku z powołaniem wymienionego Cechu Rzemiosł Różnych Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zarządza wyłączenie z okręgu działania Cechu Rzemiosł Różnych w Chrzanowie obszaru miejskiego powiatu jaworznickiego.

Podział majątku ruchomego i nieruchomego Cechu Rzemiosł Różnych w Chrzanowie między ten Cech i nowopowołany Cech Rzemiosł Różnych z siedzibą w Jaworznie, przeprowadzi Izba Rzemieślnicza w Krakowie.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie.

Za Prezydium R. N.:

Maciuszek Józef — Z-ca Przewodn. Prezydium

Nagórzański Józef — Przewodniczący Prezydium

28

ZARZĄDZENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie

z dnia 15 lipca 1957 r.

w sprawie ruchu pojazdów konnych i rowerów na drogach publicznych.

Na podstawie artykułu 5 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych, regulujących używanie i ochronę dróg publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89 poz. 656), oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26. VI. 1924 (Dz. U. R. P. Nr 61 poz. 611) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie, zarządza:

1) Ruch pojazdów konnych i rowerowych na drogach publicznych winien odbywać się w zasadzie w oparciu o przepisy ruchu kołowego dla pojazdów mechanicznych.
2) Szybkość ruchu dla pojazdów konnych, jak również dla cyklistów korzystających z dróg publicznych winna być taka, aby w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach nie zagrażała bezpieczeństwu innym pojazdom i osobom znajdującym się w danej chwili na drogach publicznych.
3) Na skrzyżowaniach dróg w miejscowościach zabudowanych i otwartych prowadzący pojazd konny ma pierwszeństwo przejazdu przed zbliżającym się po swej lewej stronie, a winien ustąpić pierwszeństwa zbliżającym się ze swej prawej strony.
4) Wszelkie pojazdy zaprzęgowe utrzymywane w celach zarobkowych dla przewozu ciężarów i osób z wyjątkiem pojazdów posiadających nie więcej niż 4-ry miejsca, winny być zaopatrzone w hamulce.
5) Szerokość pojazdu łącznie ze wszystkimi występami, lub szerokość ładunku pojazdu, będącego w ruchu na drodze publicznej nie może przekraczać 2.5 metra, o ile nie otrzymano zezwolenia właściwego Wydziału Komunikacji Drogowej.

   Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4-ch metrów nad powierzchnię drogi.
6) Pojazd konny używany na drogach publicznych musi posiadać tabliczkę o wymiarach niemniej jak 25×15 cm wypisaną farbą białą na czarnym tle z dokładnym adresem właściciela pojazdu (dla pojazdów zarobkowych nr ewidencyjny koncesji). Dla pojazdów konnych zarobkowych posiadających koncesje zarządza się ponadto posiadanie prawa jazdy na prowadzenie pojazdów konnych, oraz urzędowego odpisu koncesji na zarobkowy przewóz towarów.
7) Pojazd konny winien posiadać z tyłu wozu na miejscu widocznym z lewej strony światełko odblaskowe.
8) Pojazd konny powinien posiadać po lewej stronie z przodu wozu od zmroku do świtu światło.
9) Pojazd konny powinien się trzymać prawej strony jezdni w kierunku jazdy. Konie zaprzęgowe powinny być okiełznane.
10) Woźnica przy wyjeździe z bocznej drogi na skrzyżowaniu musi zważać czy droga na którą wyjeżdża jest wolna.

11) Zabrania się trzymania bata zwisającego na lewą stronę pojazdu oraz wlec ciężarów, dłużyc itp. po nawierzchni drogi, lub ulicy.

12) Zabrania się postojów dłuższych na placach i ulicach miast i osiedli celem karmienia koni bez wyraźnego zezwolenia (tablica zezwalająca na postój i popas).

13) Wyprzedzać inne pojazdy należy tylko po stronie lewej, w kierunku jazdy o ile warunki zezwolą na wyprzedzanie.

14) O każdej zmianie kierunku ruchu przez powożących końmi woźnica obowiązany jest uprzedzić innych użytkowników dróg odpowiednim znakiem ręki.

15) Tak woźnica jak i rowerzyści w czasie prowadzenia pojazdów powinni posiadać dowód osobisty.

16) Zabrania się zanieczyszczania dróg i ulic przez rozsypywanie ładunku.

17) Należy szczególnie uważać przy przejazdach przez tory kolejowe, oraz na znaki zakazujące i nakazujące.

18) Zgodnie z uchwałą Nr 946/55 Prezydium Rządu z dnia 2. XII. 1955 r. zatrudnienie taboru konnego przez Instytucję, Przedsiębiorstwo uspołecznione może odbywać się tylko za zgodą Wydziałów Komunikacji Drogowej z Prezydiów właściwych terenowo Rad Narodowych, przy czym zakaz ten odnosi się do całości taboru konnego z wyjątkiem taboru konnego resortowego.

19) Celem eliminacji nadmiernej ilości koni w miastach i zastąpienia ich taborem mechanicznym korzystniejszym dla gospodarki narodowej instytucje i przedsiębiorstwa państwowe otrzymać winny zgodę na piśmie z Wydziału Komunikacji Drogowej na zatrudnianie taboru konnego oraz powinny brać udział w odbywającej się konferencji podziału masy towarowej w Prezydium Wojew. Rady Narodowej w Krakowie, przy ul. Basztowej 22.

20) Każda osoba jeżdżąca na rowerze po drogach publicznych winna się zaopatrzyć w imienną kartę rowerową bez fotografii, które to karty są wydawane przez Gromadzkie, Dzielnicowe lub Miejskie Rady Narodowe.

Przed wydaniem karty rowerowej, urząd wydający kartę ma obowiązek sprawdzić, czy ubiegający się jest obznajomiony z przepisami ruchu, kołowego.

21) Rowery używane do jazdy na drogach publicznych winny być zaopatrzone w dobrze działający hamulec oraz w dzwonek, jako sygnał ostrzegawczy, a z chwilą nastania zmroku w zapaloną latarkę o białym świetle, oraz z tyłu roweru pod siodełkiem szkło odblaskowe.

W razie niezastosowania się do powyższego zarządzenia Organa Kontrolne Rad Narodowych, jak również M. O. sporządzać będą doniesienia celem ukarania winnych.

22) Kontrolę nad przestrzeganiem niniejszegog zarządzenia poleca się terenowym organom Rad Narodowych.

23) Zarządza się, że kierowcy ambulansów sanitarnych oraz pojazdów pogotowia technicznego zgodnie z postanowieniem § 63 rozporządzenia Ministra Komunikacji Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych z dnia 27 października 1937 r. Dz. U. Nr 85 poz. 616, w czasie jazdy do wypadków, nie są obowiązani stosować się do przepisów o największej dopuszczalnej szybkości, o ruchu pojazdów na skrzyżowaniach dróg, o mijaniu i wyprzedzaniu pojazdów oraz mogą używać odmiennego oświetlenia i odrębnych sygnałów dźwiękowych, a znajdujący się na drodze obowiązani są zawczasu usuwać się z drogi i pozostawiać miejsce wolne tym pojazdom.

24) Przypomina się również o treści zarządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego umieszczonego w Monitorze Polskim Nr 85/56 z dnia 16 października 1956 r. w sprawie zasad i trybu udzielania ostrzeżeń kierowcom i traktorzystom zatrzymywania pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych i wkładek kontrolnych do karty traktorzysty oraz nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego.

Za Prezydium R. N.:

Wadas Władysław — Z-ca Przewodn. Prezydium

Nagórzański Józef — Przewodniczący Prezydium

29

UCHWAŁA Nr 27/III/57

Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie

z dnia 27 czerwca 1957 r.

w sprawie wprowadzenia opłat administracyjnych za czynności związane z rozpatrywaniem projektów robót budowlanych, instalacyjnych i za inne czynności zarządów architektoniczno-budowlanych lub architektów powiatowych.

Na podstawie art. 47 ust. 1 dekretu z dnia 20 maja 1955 r. o podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. Nr 21 poz. 136) Wojewódzka Rada Narodowa w Krakowie uchwala, co następuje:

§ 1.

Wprowadza się na czas od 1 lipca 1957 r. do odwołania na terenie województwa krakowskiego opłaty administracyjne za czynności zarządów architektoniczno-budowlanych i architektów powiatowych, związane z rozpatrywaniem projektów robót budowlanych, instalacyjnych i za inne czynności wynikające z przepisów prawa budowlanego, podejmowane na wniosek zainteresowanych jednostek i obywateli.

§ 2.

Czynności podlegające opłatom oraz wysokość tych opłat określa załączony statut.

§ 3.

W razie złożenia wniosku o dokonanie czynności i nieuiszczenia opłat w należnej wysokości czynność może być podjęta po uiszczeniu opłaty w oznaczonym terminie. Nieuiszczenie opłat w tym terminie spowoduje niewykonanie czynności urzędowej.

Nie dotyczy to przypadków, gdy czynność ma być podjęta z urzędu lub na zarządzenie organów administracji państwowej. W uzasadnionych przypadkach Prezydium Rady może zwolnić całkowicie lub częściowo od obowiązku uiszczenia tych opłat.

§ 4.

Za wykonanie tych czynności nie pobiera się żadnych dodatkowych opłat.

§ 5.

Poboru opłat dokonuje się w gotówce, dołączając dowód wpłaty do akt sprawy. Opłaty zarachowuje się na budżet terenowy w części 12 — Wydział Finansowy, Dział 3 — Podatki i opłaty od ludności, rozdział 5 § f opłaty administracyjne.

§ 6.

Wykonanie niniejszej uchwały zleca się Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej oraz Prezydiom Powiatowych i Miejskich Rad Narodowych miast stanowiących powiaty.

§ 7.

Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie.

Za Prezydium R. N.:

Mgr Budziwojski Maksymilian — Sekretarz Prezydium

Nagórzański Józef — Przewodniczący Prezydium

STATUT

opłat administracyjnych za czynności zarządów architektoniczno - budowlanych, architektów powiatowych, związane z rozpatrywaniem projektów robót budowlanych, instalacyjnych oraz za inne czynności wynikające z przepisów prawa budowlanego.

Część I.

1. **Za rozpatrzenie projektu robót budowlanych** i instalacyjnych na budowę lub zmiany w nowoprojektowanych lub istniejących obiektach lub urządzeniach opłata wynosi:

Pozycja	Przedmiot opłaty	Stawka opłaty w zł
	1) za sprawdzenie sytuacji lub stanu obiektu względnie urządzenia	100
2.	**Za rozpatrzenie zakresu zamierzonych robót** na podstawie złożonego planu sytuacyjnego i szkicu, gdy odnośne przepisy nie przewidują złożenia projektu na te roboty, a ich wykonanie uzależnione jest od wydania pozwolenia, opłata wynosi:	
	1) od jednego budynku mieszkalnego	200
	2) od jednego budynku gospodarczego . .	100
	3) od urządzenia lub ogrodzenia	50
3.	**Za rozpatrzenie zakresu wykonania zgłaszanych** drobnych robót z ewentualnym zejściem na grunt o ile odnośne przepisy nie wymagają złożenia projektu tych robót i wydania pozwolenia na ich wykonanie, opłata wynosi	50
4.	**Zejście na grunt dla zbadania stanu budynku** lub jego części przed wydaniem pozwolenia na użytkowanie albo zaświadczenia o stanie technicznym obiektu.	
	1) za zbadanie stanu budynku lub jego części przed wydaniem pozwolenia na użytkowanie opłata wynosi:	
	a) od lokali pojedynczych po	50
	b) od budynków indywidualnych po . . .	100
	c) od pojedynczych budynków wielomieszkaniowych lub innych budynków budownictwa ogólnego, albo przemysłowego, po . . .	200
	2) Za zbadanie stanu budynku, lokalu lub urządzenia przed wydaniem zaświadczenia o stanie technicznym, opłata wynosi	50
5.	**Za rozpatrzenie zgłoszonej rozbiórki budynku** lub urządzenia o charakterze stałym z rozpatrzeniem programu tych robót i ewentualnym zejściem na grunt, opłata wynosi	50
6.	**Za przesznurowanie i wydanie jednego egzemplarza** „Dziennika Robót“ opłata wynosi	50

Część II.

Przepisy ogólne

1. Opłat administracyjnych przewidzianych w niniejszym statucie nie pobiera się, gdy służba architektoniczno-budowlana działa w trybie nadzoru budowlanego na skutek zagrożenia bezpieczeństwa publicznego.
2. Do rozpatrzenia przyjmuje się projekty sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, jako obrazujące zamierzone roboty.
3. Opłat administracyjnych nie pobiera się do rysunków roboczych (wyjaśniających), załączonych do projektu technicznego.
4. Na formacie A-4 zawierającym obliczenia lub opis może się mieścić najwyżej 27 wierszy z marginesem o szerokości 5 cm. Rysunki powinny być rozmieszczone w ten sposób, aby odległość między nimi i od zewnętrznej krawędzi sekcji wynosiła minimum 1,5 cm przy czym wymiarowanie traktuje się jako rysunek.
5. Przy pobieraniu opłat od formatu A-4 każdy format zapełniony częściowo, liczy się za cały (sekcja).
6. a) Gdy projekt jest już zatwierdzony przez uprawniony organ biura projektowego, pobiera się tylko opłaty za sprawdzenie sytuacji lub stanu obiektu albo urządzenia, stosownie do poz. 1 pkt. 1;
   b) ewentualne sprawdzenie prawidłowości z zatwierdzenia projektu powinno być dokonane w trybie nadzoru, bez opłat.
7. W przypadku zastosowania typowego lub powtarzalnego projektu robót, posiadającego klauzulę typowości lub powtarzalności, pobiera się jedynie za rozpatrzenie sytuacji dla zorientowania się w możliwości adaptacji projektu do warunków lokalnych, według poz. 1 pkt 1.
8. W przypadku zastosowania projektu robót na budowę budynku, bliźniaczego lub szeregowego, pobiera się opłaty za sprawdzenie sytuacji każdej części domu bliźniaczego i szeregowego według poz. 1 pkt 1, oraz za rozpatrzenie projektu do formatu A-4 według poz. 1 pkt 2, z tym jednak, że nie należy żądać w projekcie powtarzania identycznych planów i przekrojów dla poszczególnych elementów budynku.
9. W przypadku zastosowania typowego lub powtarzalnego projektu robót, posiadającego klauzulę typowości lub powtarzalności na budowę budynku bliźniaczego lub szeregowego, pobiera się opłaty za rozpatrzenie sytuacji dla zorientowania się w możliwości adaptacji projektów do warunków lokalnych według poz. 1 pkt. 1 od każdego elementu budynku.
10. W przypadku złożenia projektu robót nie posiadającego klauzuli typowości lub powtarzalności nadanej przez upoważnione władze centralne, a mające służyć do budowy identycznych obiektów lub urządzeń na pewnym ograniczonym terenie, to opłaty pobiera się za rozpatrzenie sytuacji dla każdej działki (dla zorientowania się w możliwości adaptacji projektu do warunków lokalnych), według poz. 1 pkt 1, oraz opłaty za jednokrotne rozpatrzenie projektu od formatu A-4 według poz. 1 pkt. 2.

Za Prezydium R. N.:
Gałdyn Stanisław
Z-ca Przewodn. Prezydium

CZĘŚĆ II.

PUBLIKACJE:

30

OGŁOSZENIE

o likwidacji Spółdzielni Produkcyjnych.

1. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Pokój“ w miejscowości Siedliska, powiat Proszowice, została dwoma uchwałami Walnego Zebrania Członków Spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji. Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

2. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Przełom“ — w miejscowości Mędrzechów, pow. Dąbrowa Tarnowska, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

3. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Chłopski Przełom“ w miejscowości Święcice, pow. Miechów, została dwoma uchwałami Walnego Zebrania Członków Spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji. Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

4. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Manifestu Lipcowego“ w miejscowości Kozłów, powiat Miechów, została dwoma uchwami Walnego Zebrania Członków Spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji. Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

5. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Nowe Życie“ w miejscowości Gorzyce, pow. Dąbrowa Tarnowska, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

6. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Chłopska Droga“ w miejscowości Brzezówka, pow. Dąbrowa Tarnowska, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

7. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna im. Kostki Napierskiego" w miejscowości Jastrzębia, pow. Tarnów, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

8. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Naprzód" w miejscowości Pleśna, pow. Tarnów, została dwoma uchwami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

9. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „II Zjazdu PZPR" w miejscowości Radlna, Świebodzin, pow. Tarnów, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

10. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Przełom" w miejscowości Ryglice, pow. Tarnów, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

11. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „18 stycznia" w miejscowości Chyszów - Tarnów, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

12. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Przyszłość" w miejscowości Radłów, pow. Tarnów, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

13. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Jedność" w miejscowości Rajbrot, pow. Bochnia, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

14. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Pokój" w miejscowości Byczyna, pow. Chrzanów, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

15. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Nowe Życie" w miejscowości Klucze, pow. Olkusz, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

16. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Zlot Młodych Przodowników" w miejscowości Wołowice, pow Kraków, została rozwiązana na podstawie art. 70, ust. 5 pkt b w/w. ustawy i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

17. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Zwycięstwo" w miejscowości Morawica, pow. Kraków, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

18. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna imienia „Tadeusza Kościuszki" w miejscowości Kryspinów, pow. Kraków, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

19. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „21 Luty" w miejscowości Słaboszów, pow. Miechów, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

20. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna w miejscowości Wiśniowa, pow. Myślenice, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

21. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna w miejscowości Sułkowice, pow. Myślenice, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

22. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Pokój" w miejscowości Myślenice Górne, pow. Myślenice, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

23. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna pod nazwą „Wyzwolenie" w miejscowości Domaniewice, pow. Olkusz, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

24. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna imienia „K. Rokossowskiego" w miejscowości Chocznia, pow. Wadowice, została dwoma uchwałami walnego zebrania członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

25. Stosownie do art. 71, ust. 3 ustawy o spółdzielniach — podaje się, że spółdzielnia produkcyjna imieniem „Wesoła" w miejscowości Łękawica, powiat Wadowice, została dwoma uchwałami walnego zgromadzenia członków spółdzielni rozwiązana i przeszła w stan likwidacji.

Wzywa się wierzycieli spółdzielni, aby najpóźniej w ciągu 6 miesięcy zgłosili wszystkie swoje roszczenia pod adresem spółdzielni.

Zmiany terytorialne urzędów pocztowo-telekom.

1. Z dniem 11 maja 1957 r. zwinięto urząd pocztowo-telekom. VII klasy Jawornik k. Myślenic.

Gromadę Jawornik z przyległymi przysiółkami włączono do zamiejscowego obszaru pocztowego Upt. Myślenice.

2. Z dniem 21 maja 1957 r. uruchomiono urząd pocztowo-telekom. VII klasy Zakliczyn k. Myślenic, pow. Myślenice.

Do obszaru pocztowego wymienionego urzędu włączono gromadę Zakliczyn oraz wsie Bieńkowice i Czechówka, które wyłączono równocześnie z obszaru pocztowego Upt. Siepraw.

Prenumerata roczna wynosi 18 zł. — Półroczna 10 zł.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty, ogłoszeń oraz z zakupna poszczególnych egzemplarzy uiszczać należy do Narodowego Banku Polskiego Oddział IV Kraków na konto Nr 708-95/1-308 Dział 5 Rozdział 17 dochody budżetu terenowego. — Reklamacje z powodu nie otrzymania poszczególnych numerów Dziennika Urzędowego Wojew. Rady Nar. należy wnosić niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. — Drobne ogłoszenia o utracie dokumentów ryczałt 10.50 zł od jednego dokumentu oraz po 1,50 zł od każdego dalszego dokumentu.

ODBIORCA :

Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Adres Redakcji i Administracji: „Dziennik Urzędowy W. R. N.", Kraków, ulica Basztowa L. 22.

Drukarnia Związkowa. Kraków, ul. Mikołajska 13.
Nr zam. 4025 — 14. 7. 1957 — M-12 — Nakł. 1.600 + 32

Cena egzempl. 2.10 zł.